



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 787/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Нинковић, адвокат из ..., против тужене Маријане Ајдуковић, предузетник, Стоматолошка ординација "Дентаж" Београд, чији је пуномоћник Дарко Перазић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3178/18 од 16.10.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Маријане Ајдуковић, предузетника, Стоматолошка ординација "Дентаж" Београд, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3178/18 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1283/2014 од 19.03.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П1 1283/14 од 15.05.2018. године, ставом I изреке, одбачена је тужба тужиле у погледу захтева којим је тражила да се утврди да је била у радном односу код тужене на пословима ... у временском периоду од 01.01.2011. године до 31.12.2012. године. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужили исплати износ од 459.966,57 динара, на име накнаде за мање исплаћену зараду за временски период од 01.06.2011. године до 31.12.2012. године, са законском затезном каматом која на месечне износе доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом III изреке, обавезана је тужена да тужили исплати износ од 166.868,99 динара, на име накнаде за мање исплаћену зараду за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, са законском затезном каматом која на месечне износе доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом IV изреке, тужена је обавезана да тужили исплати износ од 147.312,14 динара, на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за временски период од 01.06.2011. године до 01.11.2014. године, са законском затезном каматом на месечне износе, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом V изреке, обавезана је тужена да за тужилу уплати износ од 207.734,56 динара, на име доприноса за обавезно пензијско-инвалидско осигурање, Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, сходно члану 82. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Ставом VI изреке, тужена је обавезана да за тужилу уплати износ од 116.142,51 динар, на име доприноса за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала за Град Београд (испостава за Звездару), за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, сходно члану 6. Закона о здравственом осигурању.

Ставом VII изреке, тужена је обавезана да за тужиљу уплати износ од 14.163,72 динара, на име доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености, Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, сходно члану 19. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Ставом VIII изреке, обавезана је тужена да за тужиљу уплати износ од 29.903,89 динара, на име разлике доприноса за обавезно пензијско – инвалидско осигурање, Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, сходно члану 82. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Ставом XI изреке, тужена је обавезана да за тужиљу уплати износ од 14.822,12 динара, на име разлике доприноса за обавезно здравствено осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала за Град Београд (Испостава за Звездару), за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, сходно члану 6. Закона о здравственом осигурању. Ставом X изреке, обавезана је тужена да за тужиљу уплати износ од 1.807,55 динара, на име разлике доприноса за обавезно социјално осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, сходно члану 19. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Ставом XI изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати износ од 171.743,46 динара, на име накнаде минималне зараде за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, са законском затезном каматом на месечне износе, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом XII изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати износ од 20.232,56 динара, на име накнаде за мање исплаћену зараду за временски период од 01.05.2011. године до 31.05.2011. године, са законском затезном каматом почев од 02.06.2011. године па до исплате и износ од 3.200,00 динара, на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за временски период од 01.05.2011. године до 31.05.2011. године, са законском затезном каматом почев од 02.06.2011. године до исплате. Ставом XIII изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да за тужиљу на име доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, исплати законску затезну камату на месечне износе, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом XIV изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да за тужиљу на име доприноса за обавезно здравствено осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала за Град Београд (Испостава за Звездару), за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, исплати законску затезну камату на месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом XV изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да за тужиљу на име доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, за временски период од 01.05.2011. године до 31.12.2012. године, исплати законску затезну камату на месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом XVI изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да за тужиљу на име разлике доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, исплати законску затезну камату на месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом XVII изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да за тужиљу на име разлике

доприноса за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијала за Град Београд (испостава за Звездару), за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, исплати законску затезну камату на месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом XVIII изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да за тужилу на име разлике доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, за временски период од 01.01.2013. године до 01.02.2014. године, исплати законску затезну камату на месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом XIX изреке, ослобођена је тужила плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3178/18 од 16.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1283/14 од 19.03.2018. године, исправљена решењем истог суда П1 1283/14 од 15.05.2018. године, у ставу другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом и десетом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/2018), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Према члану 403. став 3. истог закона, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3178/18 од 16.10.2019. године, одлучено је о имовинско-правном захтеву тужиле за накнаду штете. У тужби тужиле од 01.07.2014. године вредност предмета спора опредељена је у износу од 677.000,00 динара. Поднеском од 29.12.2017. године, тужила је тужбу преиначила повећањем тужбеног захтева на износ од 1.354.068,17 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор, у коме је вредност предмета спора по захтеву за накнаду штете очигледно испод динарске противвредности од 40.000 евра, то ревизија није дозвољена, на основу цитираних одредби Закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић